

Armo & Totuus

No. 1 / 2004

”mutta koska tiedämme, ettei ihminen tule vanhurskaaksi lain teoista, vaan uskon kautta Jeesukseen Kristukseen, niin olemme mekin uskoneet Kristukseen Jeesukseen tullaksemme vanhurskaiksi uskosta Kristukseen eikä lain teoista, koska ei mikään liha tule vanhurskaaksi lain teoista”

Gal. 2:16

Sisältö No. 1 / 2004

- 2 **Miltä laiturilta? / A. Bruce Cottrill**
- 4 **Mitä nämä kivet merkitsevät? / Albert McShane**
- 6 **Sukulaisuussuhde ja yhteys / William MacDonald**
- 8 **Seitsemän lampunjalkaa - Smyrna / Jim Allen**
- 15 **Kuinka saada selville Jumalan tahto? / Hector Alves**
- 17 **Iankaikkinen pelastusvarmuus / Douglas J. H. Mowat**

Keitä me olemme?

Olemme uskovia, jotka kokoontuvat Herran Jeesuksen Kristuksen nimeen. Me uskomme,

- että on olemassa vain yksi Jumala, joka on ollut olemassa ikuisesti kolmena selvästi erottuvana persoonana: Isänä, Poikana ja Pyhänä Henkenä.
- että Jeesus Kristus oli Jumala ihmismuodossa; että Hän syntyi neitseestä; että Hän kuoli antaen itsensä uhriksi syntisten edestä; että Hän nousi ruumiillisesti kuolleista ja astui taivaisiin.
- että syntiinlankeemuksen seurauksena ihmiskunta on synnin alaisuudessa ja että jokainen ihminen on syntinen luonnoltaan ja teoiltaan.
- että Jumala tarjoaa meille armossaan ja hyvydessään täydellistä ja ilmaista pelastusta Jeesuksessa Kristuksessa ja että tämä pelastus annetaan meille lahjaksi.
- että henkilökohtaisen katumisen ja uskon kautta Jeesukseen Kristukseen ihminen syntyy uudesti, vastaanottaa Pyhän Hengen, julistetaan syyttömäksi Jumalan edessä, saa ehdoitta anteeksi kaikki syntinsä, saa ikuisen elämän ja muuttuu uudeksi luomukseksi Jeesuksessa Kristuksessa.
- että Jeesukseen Kristukseen uskova ihminen voi tietää ja olla varma pelastuksestaan ja että tämä ei koskaan joudu kadotukseen.
- että uskovat tulisi kastaa upottamalla, joka on ulkoinen merkki uskovan sisällä tapahtuneesta Jumalan puoleen kääntymisestä.
- että tosi seurakunta, Kristuksen ruumis, koostuu kaikista tosi uskovista alkaen ensimmäisestä helluntaista aina seurakunnan ylöstempaukseen asti.
- että paikallisseurakunta koostuu tosi uskovista, jotka on kastettu ja jotka kokoontuvat Herran Jeesuksen nimeen apostolien opetuksen mukaisesti.
- että jokaisella uskovalla on Jumalan edessä papin tehtävä.
- että Raamattu on Jumalan Sana ja että se on Hänen täydellinen ja lopullinen ilmoituksensa.

web: <http://www.JesusOnHerra.com>

Miltä laiturilta?

Eräänä aamuna rautatieasemalla havaitsin kaikkien Helsinkiin kello 8.59 lähtevää juna odottavien ihmisten seisovan laiturilla 3. Koska se jotenkin vaivasi minua, tarkistin aikataulusta - kello 8.59 juna lähtisi laiturilta 1. Tarkistin asian uudelleen sekä aseman ilmoitustaululta että ulkotiedotuksesta, sitten odotin hetken siltä varalta, että jokin kuulutus tai muu ilmoitus kumoaisi tämän tiedon, ennen kuin nousin pitkät portaat ylös laiturille 1. Eräs toinenkin henkilö seurasi perässäni sinne, ja hieman epäröiden muitakin lähti hitaasti tulemaan jäljessämme. Kun laiturilla 3 seisovat ihmiset huomasivat tuon heitä paljon pienemmän mutta kasvavan väkijoukon, he alkoivat ihmetellä asiaa, tarkastivat sitten ilmoitustaululta ja pian he kaikki juoksivat alakäytävän kautta ylös laiturille numero 1. Mistä syystä he alunperin olivatkaan olleet laiturilla numero 3, se syy oli nyt poissa (todennäköisesti he olivat muistaneet aiemmin Helsinkiin menneiden junien lähteneen siltä laiturilta). Nyt heillä kuitenkin oli varmempi tieto asiasta: aikataulussa sanottiin, että kello 8.59 juna lähtisi laiturilta 1, ja he aikoivat päästä tuohon junaan. Hieman hymähdellen ja asiaa kommentoiden he asettuivat odottamaan.

Juuri silloin, aivan kuin lisävarmistuksena, kaiuttimista kuului ilmoitus, jonka mukaan juna oli myöhässä, mutta saapuisi noin 10 minuutin kuluttua - laiturille 1. Kaikki rauhoittuivat. Enää ei ollut kyseessä muutaman toisella laiturilla seisovan ”äänetön väite” - nyt kaikki olivat saaneet virallisen ilmoituksen asiasta.

Kun pohdiskelin tapahtunutta, mieleeni nousi kysymys: ”Miten moni taivaaseen aikova ihminen on tyytynyt tekemään samoin kuin monet muut, eikä ole koskaan itse tarkistanut asiaa virallisesta oppaasta, Raamatusta?” Tämän laiminlyönnin takia heiltä on tähän saakka jäänyt huomaamatta se tosiasia, että ”lavea tie”, jolla koko maailma synnin tähden kulkee, johtaa iankaikkiseen turmioon. He eivät ole koskaan saaneet selville, että tuolta tieltä päästään pois tunnustamalla henkilökohtainen syyllisyytensä ja puutteensa Jumalan edessä ja vastaanottamalla Hänen tarjoamansa pelastus.

Juuri tällä kohden suurin osa maailman ihmisistä tekee saman kauhean virheen, monin eri tavoin. Eräät kansalliset johtajat (tai valtionkirkot) yrittävät joko johdattaa tai

pakottaa kaikki kansalaisensa tai jäsenensä seuraamaan tiettyä käyttäytymiskaavaa, mikä tapahtuu tavallisesti jollakin rituaalisella tai symbolisella tavalla. Sitten he saavat joko ohjauksen tai uhkausten avulla kaikki noudattamaan kyseisen hallinnon määräyksiä, viedäkseen heidät lopulliseen utopiaan tai päämääräänsä. Lapset pakotetaan syntymästään saakka samaan muottiin, ennen kuin he edes tietävät, mistä on kyse. Tämä on yksinkertaisin tapa saavuttaa toivottu tavoite. Kaavasta poikkeaminen on sekä ei-toivottua että yleensä tukahdutettua, vaihtelevassa määrin. Ihmiset seuraavat perässä, tai oikeastaan heidät pakotetaan seuraamaan. Siten syntyy uskonto, joka on aikaansaatu pakolla ja yhdenmukaistamisella, ei synnintunnon ja kääntymyksen kautta.

Onko tämä Jumalan tie?

Hän, joka yksin asuu iankaikkisuudessa, joka loi maailmamme ja sen aikojen rajat, Hän jolle meidän on tehtävä tili, on antanut virallisen ilmoituksen kaikille luoduilleen koskien tahtoaan ja pelastussuunnitelmaansa. Se koskee kaikkia kansoja, riippumatta heidän ihonväristään tai kotimaastaan, sillä kaikki ovat tehneet syntiä. Rikkaan ja köyhän välillä ei tehdä mitään eroa: kaikkia uhkaa kuolemanrangaistus henkilökohtaisen synnin vuoksi. Ja jokainen ihminen, olipa hän sitten sivistynyt tai sivistymätön, tieteen tai spiritismin kannattaja, uskonnollinen tai mitä tahansa, joutuu vastaamaan henkilökohtaisesti kysymykseen: ”Mitä minun on sitten tehtävä Jeesuksella, jota kutsutaan Kristukseksi?”

Jeesuksen kuolema on Jumalan viimeinen sana syntikysymyksessä. ”Kristus kuoli jumalattomien edestä”, on vanhurskaan Jumalan ilmoitus synnin vakavuudesta ja samalla se on armollisen Jumalan tarjoama apu syylliselle syntiselle. Se tosiasia, että Jumala herätti Poikansa kuolleista julistaa, että Hän on tyytyväinen ristin uhrityöhön. Nyt Hän kuuluttaa: ”Joka uskoo Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä; mutta joka ei ole kuuliainen Pojalle, se ei ole elämää näkevä, vaan Jumalan viha pysyy hänen päällensä.” (Joh. 3:36). ”Sillä jos sinä tunnustat suullasi Jeesuksen Herraksi ja uskot sydämessäsi, että Jumala on hänet kuolleista herättänyt, niin sinä pelastut” (Room. 10:9). Näistä ja monista vastaavista väittämistä päätelemme,

Miltä laiturilta?

että meidän velvollisuutemme on tehdä henkilökohtainen valinta: joko ottaa vastaan - tai torjua - sellainen Vapahtaja ja pelastus.

Millä paikalla sinä juuri nyt seisot? Mikä on sinun määränpääsi? Onko sinun toivosi ”varma ja virallinen?”

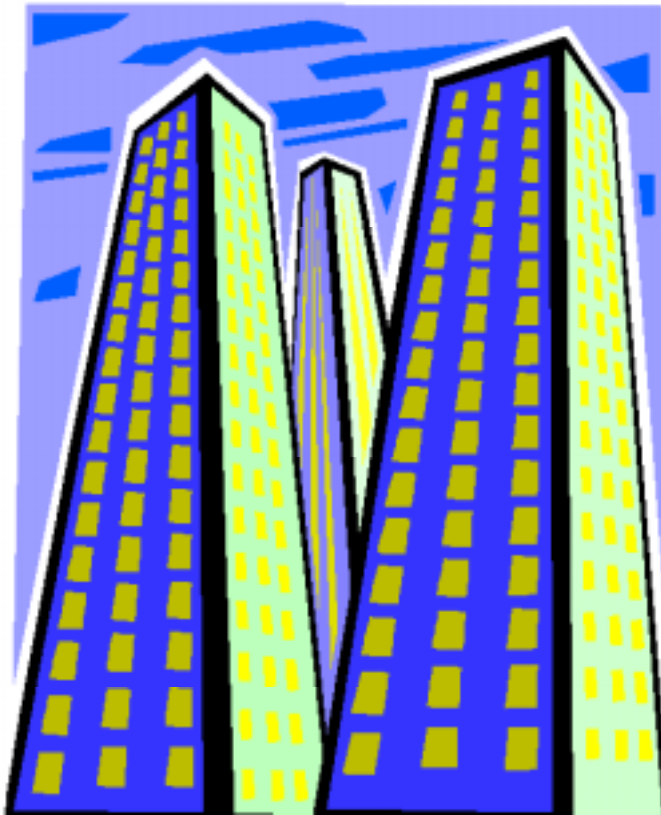
Edellä kerrotun tarinan jatko on vielä kiintoisampi. Juuri ennen junan saapumista tuli toinen kuulutus. Koska olen ulkomaalainen, en saanut selvää kaikesta mitä siinä sanottiin, mutta en kuullut mitään ilmoitusta laiturinvaihdoksesta. Mutta jostain kumman syystä kaikki alkoivat laumana vaeltaa takaisin raiteelle 3. Peläten, että ilmoitus olisi päässyt livahtamaan ohi korvieni, seurasin heidän mukanaan. Vain yksi mies jäi paikoilleen. Olimme hädin tuskin ehtineet laiturille kun juna saapui - takaisin raiteelle 1. En kyllä vähään aikaan unohda miten typeräksi tunsin itseni.

Älä seuraa ihmisten perässä inhimillisen viisauden viidakkoon, joka ei ota huomioon Jumalan tekoa Kristuksessa, tai tyhjää ajatusta toinen toistaan seuraavien elämien tarjoamasta paremmaksi tulemisesta, tai niihin turhiin ja koreileviin, keksittyihin rituaaleihin, jotka kiertävät pelastavan, henkilökohtaisen uskon Kristukseen.

”Mutta kaikille, jotka ottivat Hänet vastaan, Hän antoi voiman tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat Hänen nimeensä” (Joh. 1:12).

”Jeesus sanoi hänelle: ”Minä olen tie ja totuus ja elämä; ei kukaan tule Isän tykö muutoin kuin minun kauttani” (Joh. 14:6).

A.Bruce Cottrill

Mitä nämä kivet merkitsevät?(Joos. 4:6)

Eräs ihmiskunnan kaikkien aikojen vakavimmista paheominaisuuksista on sen unohtavuus; se ei ole yllättävää, sen takia, että Jumala teki Israelissa esivalmisteluja, jotta tämä voitaisiin torjua. Todellakin, useat juhlat toivat tätä esiin, erityisesti pääsiäinen ja lehtimajan juhla. Niinpä ihmisiä aiemmin muistutettiin, samalla kun nuorille annettiin mahdollisuuksia kysellä ja saada vastauksia, jotka antoivat heille arvokkaita oppitunteja.

Tämä oli Joosuan kirjassa viitattujen useiden kivikasojen pystyttämisen tarkoitus, jolla tavalla israelilaiset seurasivat esi-isänsä Jaakobin esimerkkiä, joka ensimmäisenä rakensi tämän tyyppisen monumentin, kuten kohdat 1 Moos. 28:18, 31:45, 35:14 ja 20 osoittavat. Pohtikaamme niitä olosuhteita, jotka johtivat niiden pystyttämiseen jokaisessa tapauksessa.

(1) Jordanilla (Joos. 4:1-9)

Ensimmäinen näistä kivikasoista pystytettiin Jordanin keskelle, kohtaan jossa pappien jalat seisoivat vankasti. Kivet, joita oli kaksitoista, edustavat kansakuntaa. Niiden kautta Jumala saisi kansansa muistamaan, että Arkki oli ollut tuolla paikalla, mahdollistaen joen vaarattoman ylittämisen, eikä vain sitä, vaan että he itse olivat kuvaannollisesti Jordanin peittämänä.

Uuden testamentin kielellä tämä on roomalaiskirjeen totuus: "Niin tekin pitää itseenne synnille kuolleina" (6:11). Samoin kuin kivet ottivat sen paikan, jossa Arkki kerran oli, samoin uskova tunnustaa, että ristillä hän kuoli Kristuksen kanssa synnille, maailmalle ja itselle.

Ei ainoastaan jokeen, vaan sen rannalle, Kanaanin maan puolelle, pystytettiin samanlainen kasa. Kivet siihen oli nostettu ylös joesta, kuvaten kansaa nostettuna kuolemasta ja tuomiosta nauttimaan perintöosuutta.

Tällä on myös vertauskuvansa Uudessa testamentissa, "Jos te siis olette herätetyt Kristuksen kanssa, niin etsikää sitä, mikä on ylhäällä" (Kol. 3:1), tai jos viittaamme uudelleen roomalaiskirjeen 6. lukuun, "että niinkuin Kristus herätettiin kuolleista ... samoin pitää meidänkin uudessa elämässä vaeltaman". Niinpä näiden Jordanissa olleiden kivien merkitys on samanlainen sen totuuden kanssa, joka on asetettu uskovan kasteessa.

(2) Aakorin laaksossa (Joos. 7:26)

Israelin saavuttamat voitot olivat, kuten varhaisten aikojen evankeliumin voitot, pian turmeltu synnillä. Huomattavaa on samanlaisuus Aakanin ja Ananiaksen synnin välillä: (1) molemmat olivat himon hedelmiä, (2) molemmissa Jumalan osaa yritettiin pitää itsellä, (3) molemmat paljastettiin ja tuomittiin ja (4) kumpikaan rikkojista ei kärsinyt yksin.

Hyvinkin saattavat Jumalan ihmiset pystyttää monumentin paikalle, johon sellainen murheen aiheuttaja haudattiin, vaikuttavaksi muistuttajaksi jokaiselle joka ohitti paikan, että synti tullaan paljastamaan, että se tulee kalliiksi, ja että hyvin todennäköisesti toisetkin tulevat kokemaan sen vaikutuksen.

Monia esimerkkejä tuollaisista epäonnistumisista on nähtävissä omana ajanamme. Seurakuntia, jotka kerran kukoistivat, kunnes synti astui sisään, ehkä maailman asioiden perässä juoksemisen muodossa, tai kieltäytymällä antamasta Jumalalle Hänen osuuttaan. Nuo seurakunnat ovat jääneet heikoiksi todistuksessaan, ja joissakin tapauksissa ne on pyyhkäisty kokonaan olemattomiin.

Oppikaamme näiden kivien opetus: mies ja hänen perheensä joutuivat häviöön (perhe luultavasti siitä syystä, että he auttoivat kätkemään synnin), armeija lyötiin ja kansa masennettiin. Kaikki tuo oli himoitsemisen vakavan synnin hedelmää. "Riistääkö ihminen Jumalalta?" (Mal. 3:8).

(3) Ain portilla (Joos. 8:29)

Meidän ei tarvitse kulkea maassa kovin kauaksi sieltä, missä kivet ovat Aakanin haudan yllä, kun saavumme Ain portille, ja täällä me näemme uuden kasan, jolla on tärkeä viesti.

Luvun 7 tappio on käänntynyt luvun 8 voitoksi, huomattava rohkaisu synnin käsittelemiseksi. Joosua oli tuominnut pahat ja siten antanut Jumalalle mahdollisuuden auttaa ja siunata kansaansa. Mutta vaikka voitto saavutettiin, se ei tullut vaikeuksista. Israelin koko armeijan oli sodittava ja myös strategiaa vaadittiin, josta opimme että synti, jopa ennalleen asettamisen seuraamana, jättää Jumalan kansan yhä heikommaksi sille.

Ain kuninkaan hirttäminen ja valtavan kivikasan nostaminen hänen ruumiinsa ylle muistuttaisivat Israelia pysymään oikeina

Mitä nämä kivet merkitsevät?(Joos. 4:6)

Jumalan kanssa, jos he toivoivat voivansa luottaa Hänen apuunsa tulevissa taisteluissa.

Me myös tarvitsemme Jumalan apua hengellisiä vihollisiamme vastaan, mutta tämä voidaan kokea vain, jos tuomitsemme synnin itsessämme ja seurakunnissamme.

(4) Eebalin vuorella (Joos. 8:32)

Ain syrjäyttäminen toi Israelin maan aivan keskiosaan, mikä antoi heille sopivan mahdollisuuden tunnustaa Jumala ja Hänen Sanansa. Kuuliaisuudessa Mooseksen kautta annetuille käskyille, kansa on jälleen kerran kerääntynyt kuulemaan Lakia siunauksineen ja kirouksineen.

Eebalille pystytetty alttari kertoi heille, että vain uhrin perusteella he voisivat paeta kirousta ja nauttia rauhaa Jumalan kanssa. Tätä alttaria uhreineen seurasi laajojen rapattujen kivien teko, joihin Laki kirjoitettiin. Sellainen monumentti heidän maansa keskellä muistutti heitä jatkuvasti Jumalan Sanan tärkeydestä, asia jolle ei nykyään voi asettaa liikaa painoa. Jumalan kansan tulevaisuuden hyvinvointi riippuu suurelta heidän kuuliaisuudestaan Hänen kaikkiriittävälle Sanalleen. Antakaamme sille sen oikeutettu paikkansa!

(5) Makedassa (Joos. 10:27)

Aiemmat konfliktit olivat olleet yksittäisten kaupunkien kanssa, mutta luvussa 10 me näemme kanaanilaisten yhdistyneen yrityksen vastustaa Joosuaa. Tämä kuitenkin tarjosi Jumalalle sopivan tilaisuuden osoittaa kaikkivoimaisuutensa. Raskaiden rakeiden yhdessä pidennetyn päivän kanssa on varmasti täytynyt opettaa kansoille, että Israelin Jumala hallitsi maailmankaikkeutta.

Tämän luvun kertomus on kuva siitä tulevaisuuden suuresta liittoumasta, jolloin yhdistyneet kansakunnat pitävät neuvoa estääkseen Kristuksen kuningaskunnan perustamisen (Ps. 2). Silloin, kuten tässäkin, Jumala puuttuu asioiden kulkuun ja antaa vapautuksen omilleen maan oikeutetun Hallitsijan ilmestymisen kautta.

Millä ilolla Israel pystyttikään suuria kivikasoja näiden voitettujen kuninkaiden ruumiiden ylle, rohkaisuna luottaa Jumalaan tulevaisuuden konflikteissa. Niin myös mekin voimme rohkaistua, jopa silloin kun kaikki vihollisemme liittoutuvat meitä vastaan.

"Jumalan armeijat, kätkettynä katseiltamme, ovat enemmän kuin viholliset jotka ahdistavat".

(6) Sikemissä (Joos. 24:26)

Jaettuun maan heimojen kesken, mitään muuta Joosuan teoista ei ole kirjoitettu muistiin ennenkuin hän kutsuu johtajat yhteen antaakseen heille hänen viimeisen viestinsä. Tämä tapahtuma muistuttaa meille kuinka Paavali, toinen suuri johtaja, kutsui vanhimmat kokoon antaakseen heille jäähyväispuheen Apt. 20:ssa.

Jäähyväispuheessaan Joosua kertaa kansan historiaa Aabrahamista Uurissa tuohon päivään saakka, jolloin hän seisoi heidän edessään. Hän muistaa Jumalan hyvyden heitä kohtaan, ja kehottaa heitä palvelemaan Häntä totisin sydämin.

Mikä nöyrä päätös huomattavalle elämälle! Parempaa testamenttia hän ei olisi voinut kansalle jättää kuin hänen oma täydellinen todistuksensa. Heille olisi käynyt hyvin, jos he olisivat pitäneet sen lupauksen Jumalan edessä, jonka Joosua tässä sai heidät tekemään.

Joosua kuitenkin näytti pelkäävän, että Israel pian unohtaisi lupauksensa, ja niinpä hän pystytti suuren kiven Sikemiin olemaan hiljainen todistaja, että he olivat valinneet Jumalan epäjumalien sijaan. Tällä monumentilla yhdessä hänen oman elämänsä vaikutuksen kanssa oli hyvä vaikutus vanhimpiin, jotka elivät häntä pitempään, kuten näemme Tuom. 2:7:ssa. Myöhemmin uusi sukupolvi nousi, "joka ei tuntenut Herraa eikä niitä tekoja, jotka hän oli Israelille tehnyt" (jae 10), ja lopulta he jopa rohkenivat osoittaa todistuksen heidän Jumalan jättämisestään, juuri sillä kohtaa, mihin kivi oli pystytetty (ks. Tuom. 9:6).

Eikö meilläkin ole muisteltavaa uskollisissa miehissä, jotka seisovat Jumalan puolesta ja jättivät jälkeensä Jumalan tuoksun, mikä (kuin kasatut kivet) jää esille tähänkin päivään saakka?

Saakoot näiden maan monumenttien antamat opetukset auttaa meitä pitämään todistuksemme Jumalalle loppuun saakka, kuten Joosua, Paavali ja monet heidän jälkeensäkin tekivät.

Albert McShane

Sukulaisuussuhde ja yhteys

Kun ihminen syntyy uudesti, hän astuu aivan uuteen sukulaisuussuhteeseen; hänestä tulee Jumalan lapsi.

”Mutta kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi voiman tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensä” (Joh. 1:12).

”Rakkaani, nyt me olemme Jumalan lapsia, eikä ole vielä käynyt ilmi, mitä meistä tulee. Me tiedämme tulevamme hänen kaltaisikseen, kun hän ilmestyy, sillä me saamme nähdä hänet sellaisena, kuin hän on.” (1 Joh. 3:2).

Syntymä on erällä tapaa hyvin lopullinen tapahtuma. Oletko koskaan ajatellut sitä? Kun syntymä on kerran tapahtunut, se on sen jälkeen ikuinen tosiasia. Sitä ei voi peruuttaa eikä tehdä tekemättömäksi. On syntynyt sukulaisuussuhde, jota ei voi millään muuttaa. Mitäpä jos esimerkiksi Virtasen perheeseen syntyisi poika. Oli miten oli, niin tämä lapsi on aina oleva herra ja rouva Virtasen poika, ja he tulevat aina olemaan hänen vanhempansa. Jossain myöhemmässä elämänvaiheessa poika saattaa tuottaa perheelleen häpeää ja aiheuttaa heille suurtakin surua. Mutta heidän välinen sukulaisuussuhteensa ei siitä muuksi muutu – herra Virtanen on yhä pojan isä, ja poika on yhä herra Virtasen poika.

Sovelletaanpa tätä esimerkkiä uskovaan. Uudestisyntymän kautta uskova pääsee sukulaisuussuhteeseen Isä Jumalan kanssa.

”Henki itse todistaa meidän henkemme kanssa, että me olemme Jumalan lapsia” (Room. 8:16).

”Niinpä sinä et siis enää ole orja, vaan lapsi; mutta jos olet lapsi, olet myös perillinen Jumalan kautta” (Gal. 4:7).

Tätä sukulaisuussuhdetta ei voi rikkoa. Jos on pojaksi syntynyt, on aina pysyvä poikana.

Mutta totuudella on toinenkin puoli, ja se on yhteys. Yhteys tarkoittaa asioiden jakamista yhdessä. Jos sukulaisuussuhde on kuin liitto, niin yhteys tarkoittaa läheistä kanssakäymistä. Ja jos sukulaisuussuhde on kuin ketju, jota ei voi katkaista, niin yhteys on kuin hyvin herkästi särkyvä hauras säie.

Synti rikkoo yhteytemme Jumalaan. **”Kulkeeko kaksi yhdessä, elleivät ole**

keskenänsä sopineet?” (Aam. 3:3). Eikä Jumala voi olla yhteydessä lapsiinsa, kun he tekevät syntiä. **”Jumala on valkeus ja ettei hänessä ole mitään pimeyttä” (1 Joh. 1:5).** Hän ei voi nauttia yhteydestä niiden kanssa, jotka piilottelevat pahuutta elämässään.

Yhteys Jumalaan ei korjaannu ennen kuin synti on tunnustettu ja hylätty. Rikkoutunut yhteys on erittäin vakava asia. Ollessaan kaukana Herrasta uskova saattaa esimerkiksi tehdä jonkun sellaisen ratkaisun, joka pilaa koko hänen jäljellä olevan elämänsä. Kuinka moni luopiokristitty onkaan valinnut itselleen ei-uskovan aviopuolison ja näin pilannut kaikki mahdollisuutensa olla hyödyllinen Jumalalle! Heidän sielunsa on pelastunut, mutta heidän elämänsä on menetetty.

Rikkimennyt yhteys tuo tullessaan Jumalan kurituksen. Vaikka uskova säästyikin syntiensä tuottamalta ikuiselta rangaistukselta, niin hän ei voi välttää kokemasta synnin seurauksia omassa elämässään. Miksi jotkut Korinton seurakunnan pyhistä sairastivat? Siksi, että he kävivät ehtoollispöydässä, vaikka eivät olleet tunnustaneet syntejään ja ojentaneet elämäänsä (1 Kor. 11:29-32). Jotkut heistä jopa kuolivat sen vuoksi. Heistä oli tullut taivaskelpoisia Kristuksen sovitustyön tähden, mutta kelvottomia jatkaakseen elämäänsä ja todistustyötään maan päällä.

Rikkimennyt yhteys saa aikaan palkkion menetyksen Kristuksen tuomioistuimella (1 Kor. 3:15). Kaikki aika, joka on vietetty Jumalayhteyden ulkopuolella on ikuisesti hukkaan heitettyä aikaa.

Niinpä iloitessamme totuudesta, että meillä on rikkoutumaton sukulaisuussuhde Jumalaa, meidän tulisi samalla varoa suuresti kaikkea, mikä voi särkeä tämän yhteytemme Isän Jumalan kanssa. Oikeastaan tiedon siitä, että olemme armon kautta päässeet tällaiseen ihmeelliseen sukulaisuussuhteeseen, tulisi parhaiten innostaa meitä pitämään yllä jatkuvaa yhteyttä Herraan. Armo ei rohkaise meitä tekemään syntiä; se on päinvastoin kaikkein voimakkain pelote syntiä vastaan.

Vanhassa testamentissa voimme lukea Daavidista, joka on klassinen esimerkki Jumalan pyhästä, jonka yhteys Jumalaan rikkoutui synnin takia. Psalmeissa 32 ja 51 Daavid tunnustaa syntinsä ja pääsee näin takaisin yhteyteen Jumalan kanssa.

Uuden testamentin tarinan tuhlaajapojasta voi nähdä kuvauksena langenneen kristityn

Sukulaisuussuhde ja yhteys

paluusta (Luuk. 15:11-24, vaikka tarina tulkitaankin tavallisesti kuvaukseksi syntisen kääntymyksestä). Yhteys rikkoutui pojan itsepäisyyden ja kapinamielen vuoksi. Mutta hän oli yhä isänsä poika, vaikka olikin kaukana kotoa. Heti kun poika oli palannut kotiin ja oli hädin tuskin ehtinyt aloittaa tunnustaa syntejään, hän oli jo saanut takaisin yhteyden Isäänsä. Isä juoksi poikaansa vastaan ja heittäytyi hänen kaulaansa ja suuteli häntä.

1 Johanneksen kirjeen luvun 2 ensimmäisessä jakeessa sanotaan: **”Lapsukaiseni, tämän minä kirjoitan teille, ettette syntiä tekisi; mutta jos joku syntiä tekeekin, niin meillä on puolustaja Isän tykönä, Jeesus Kristus, joka on vanhurskas”**. Tämä on kirjoitettu lapsille, jotka ovat syntyneet Jumalan perheeseen. Jumalan ihanne on, etteivät hänen lapsensa tekisi syntiä. Mutta me teemme syntiä, ja Jumala on ottanut sen huomioon: **”mutta jos joku syntiä tekeekin, niin meillä on puolustaja Isän tykönä”**.

Pane merkille, että ”meillä on puolustaja Isän tykönä”. Hän pysyy isänämme, vaikka tekisimme syntiä. Kuinka se voi olla mahdollista? Sen tähden, että sukulaisuussuhde on side, jota ei voi milloinkaan purkaa. Mitä sitten tapahtuu, kun lankeamme syntiin? ”Meillä on puolustaja Isän tykönä, Jeesus Kristus, joka on vanhurskas”. Hän alkaa heti toimia elämässämme, jotta haluaisimme tunnustaa ja hyljätä syntimme ja päästä näin jälleen yhteyteen Isän kanssa.

Kun opin huomaamaan eron sukulaisuussuhteen ja yhteyden välillä, niin minun on helpompi ymmärtää tällaisia raamatunkohtia. Se saa minut myös arvostamaan ikuista turvallisuutta, joka minulla on Kristuksessa, ja se kannustaa minua elämään yhteydessä taivaalliseen Isääni, joka rakastaa minua niin kovin paljon.

William MacDonald

Seitsemän lampunjalkaa - Smyrna

Avatkaa Raamattunne Ilmestyskirjan luvusta 2. Tulemme lukemaan Herran sanoman Smyrnan seurakunnalle, jakeista 8-11: *"Ja Smyrnan seurakunnan enkelille kirjoita: 'Näin sanoo ensimmäinen ja viimeinen, joka kuoli (joka on sanatarkasti: tuli kuolleeksi) ja virkosi elämään: Minä tiedän sinun ahdistuksesi ja köyhyytesi - sinä olet kuitenkin rikas - ja mitä pilkkaa sinä kärsit niiltä, jotka sanovat olevansa juutalaisia, eivätkä ole, vaan ovat saatanan synagooga. Älä pelkää sitä, mitä tulet kärsimään. Katso, perkele on heittävä muutamia teistä vankeuteen, että teidät pantaisiin koetukselle, ja teidän on oltava ahdistuksessa kymmenen päivää. Ole uskollinen kuolemaan asti, niin minä annan sinulle elämän kruunun. Jolla on korva, se kuulkoon, mitä Henki seurakunnille sanoo. Sitä, joka voittaa, ei toinen kuolema vahingoita"*. Jumala siunaa Sanansa.

35 mailia Efesosta pohjoiseen sijaitsi Smyrnan kaupunki. Olen mietiskellyt tänään, millaista olisi ollut elää Smyrnassa asukkaana. Uskon, että tietyt asiat olisivat syöpyneet tajuntaasi, olisivat tulleet osaksi kulttuuriasi, mitkä itse asiassa olisivat muodostaneet luonteenpiirteitäsi sillä alueella.

Ensiksikin, Smyrna oli maantieteellisesti sijoittunut kauniiseen paikkaan, ja ainoa sana, joka olisi oikeutetusti kuvannut sitä, oli sana "kaunis". Kaupunkiin tultiin sisään sypressimetsäaukioisen kukkulan kautta, joka ympäröi koko kaupunkia. Smyrna kilpaili Efeson kanssa Aasian ensimmäisen kaupungin tittelistä. Se tunnettiin lempinimellä Aionian Kukka. Itse asiassa se oli maailman kaunein paikka, jossa olisitte voineet elää. Ja silti juuri tuon kaupungin kadut olivat värjäytyneet niiden verellä, jotka omistivat Kristuksen Pelastajanaan. Ei mikään muu Aasian kaupungeista ole tehnyt historiaa siinä, että niin moni kuoli siellä Kristukseen uskonsa takia. Voisitte Heberin tavoin sanoa: "Paikka jossa jokainen näkymä miellytti, vaan ihmisen silti oli väistyttävä".

Mutta olisi myös jotain muuta, joka olisi taustaasi. Smyrnan kaupunki liitettiin bambuuhun, josta saatiin mirhaa - arabian kumia tuotettiin siellä ja sen tuoksun on täytynt levitä koko kaupungin ylle. Mutta siitä tuotteesta, ja sen kaupankäynnistä Smyrna sai nimensä. Sana "smyrna" tarkoittaa mirhaa. Ja luonnollisesti olisit kasvanut siellä Aasian

hyvinvoinnin keskellä, joka myös rikasti kaupunkia. Itse asiassa ainoa sana joka kaupallisessa mielessä olisi kuvannut Smyrnaa oikeutetusti oli kuuluisa rikkaudestaan. Smyrnaan kuuluminen nosti sinut yläluokkaan tulojesi puolesta. Ajatelkaapa sitä.

Juuri tälle seurakunnalle Herra kirjoittaa ja sanoo: "Minä tiedän sinun köyhyytesi". Miten se voi olla niin? Erittäin todennäköisesti he olivat menettäneet kaiken. Työnsä, tulonsa, hyvinvointinsa, omaisuutensa - erittäin todennäköisesti he menettivät kaiken Kristuksen takia. Mutta on jotain muutakin. Ei ainoastaan maantieteellisesti ja kaupallisesti, mutta poliittisesti: sana jota ajattelin liittyneenä Smyrnaan poliittisesti on "uskollinen". Koska Rooman valtakunnassa - Smyrnastahan oli tullut roomalaiskaupunki vuonna 378 eKr - lähes 500 vuotta ennen kuin tämä kirje saapui, he olivat olleet uskollisia vallanpitäjälleen. He antoivat Roomalle ensimmäisen sijan. Ja tiedätkö, erään kerran kun roomalainen legioona oli vaikeuksissa talven odottamattoman saapumisen takia, Smyrnan ihmiset käytännössä riisuutuivat vaatteistaan vaatettaakseen toisia. He olivat uskollisia.

Eikö tämä ole huomio, joka tulee Herralta läpi koko tämän kirjeen? "Ole uskollinen kuolemaan asti", mutta ei Roomalle eikä Caesarille, vaan uskollinen Hänelle. Ajatelkaapa sitä maantieteellisesti, kaupallisesti ja poliittisesti. Mutta sitten ajatelkaapa uudelleen: ajatelkaa heitä uskonnollisesti. Ja tiedätkö, Smyrna oli kaupunki, jossa mikä tahansa kelpasi - missä uskonto oli valintakysymys - tiettyyn pisteeseen saakka. Ja joka puolella kaupunkia oli alttareita kaikille kuviteltavissa oleville epäjumalille: Zeus oli siellä, Apollo myös, Afrodite, Ascelupias - lääketieteen jumala oli siellä; Demitre, Sybille - luonnon jumalatar, kaikki ne olivat siellä.

Siellä oli myös eräs muu, alttari Augustukselle. Toinen sellainen ja ainoa Aasiassa. Ja smyrnalaiset olivat pystyttäneet sen. He olivat fanaattisia sen suhteen. Se oli ainoa, joka ei ollut vaihtoehtoinen. Näemme kohta miksi. Koska jokaisen täytyi liittyä tähän poliittiseen, uskonnolliseen keskukseseen - Roomaan ja Augustukseen, joka oli nostettu jumalaksi.

Seitsemän lampunjalkaa - Smyrna

Voitteko tuota taustaa vasten nähdä, kuinka kalliiksi tuli olla alamaainen ainostaan Kristukselle? Sallia Hänen olla Se, joka valtasi kokonaan, viehätti ja jonka auktoriteettia hän noudatti? Ettekö näe, että juuri näissä olosuhteissa kristityt tulitaiisiin koettelemaan.

Tämän taustan valossa, sallikaa minun viitata kolmeen seikkaan jotka opin ja joita käsittelin edellisiltana, jotka tulisivat olemaan yhteydessä jokaiseen näistä seurakunnista. Mutta sallikaa minun osoittaa ne referensseinä Smyrnasta. Ensin on käytännöllinen opetus: tässä on sanoma Smyrnan pienelle seurakunnalle, joka hyväksyi, tunnusti ja myönsi Kristuksen vaatimuksen. He olisivat näin eroitettut kulttuuristaan ja kaupankäynnistään ja heidän uskonnostaan. Ja erityisesti siitä suuresta alttarista Augustukselle. Tuosta poliittisesta, uskonnollisesta keskuksesta - ja se on huomattavaa, että juuri tämän alttarin ääressä Polykarpus vuonna 169 jKr, noin 70-80 vuotta tämän kirjeen saavutettua seurakunnan, Polykarpus jonka sanottiin tunteneen apostoli Johanneksen - hän seisoi tuolla alttarilla elämänsä kokeessa.

Ja mitä hänen olisi pitänyt tehdä? Ottaa vain pieni hyppysellinen suitsutusta ja laittaa se tuleen, tunnustuksena siitä, että Augustus oli "sotar", vapahtaja, "kyrios", herra. Tiedättekö mitä Polykarpus sanoi: "86 vuotta olen palvellut Vapahtajaani. Hän ei ole tehnyt minulle mitään pahaa. Voinko siis kieltää Hänet?" Ja Polykarpus poltettiin tunnin sisällä tuosta julistuksesta.

Tuo on tausta ja käytännöllinen opetus. Herra sanoi: "Ole uskollinen kuolemaan saakka, niin Minä annan sinulle elämän kruunun". Se on hyvin osuva käytännön opetus.

Mutta toinen opetus on tämä, jota olen kutsunut profeetalliseksi opetuksiksi. Tulette muistamaan, että havaitsimme Efesossa, että siellä oli langennut seurakunta. Ja tuo lankeaminen ei ollut intohimon jättämistä, vaan Persoonan hylkääminen - Kristuksen. Tuo asioiden tila profeetallisesti, oli ilmeisesti kehityksessä niinä aikoina, kun tämä kirje kirjoitettiin. Saatatte nähdä kirjeessä Efesolle apostoliset ja jälkiapostoliset vuodet, ehkäpä apostoli Johanneksen kuolemaan saakka, toiselle vuosisadalle. Tuo asioiden tila tulisi olemaan Efeson yllä.

Mutta heti seuraten sitä seurakunnan historiassa tulee aikakausi, kun vainot puhkesivat vastasyntyneen seurakunnan ylle. Nero tuli valtaistuimelle vuonna 54 jKr. Diocletianus tuli valtaan vuonna 284 jKr. Ja noiden vuosien välillä, pakanavainojen aalto toisensa jälkeen huuhtoi seurakunnan yli. Ei aina koko valtakunnan yli, joka vaiheessaan, vaan tiettyinä aikoina ja tietyissä paikoissa. Aalto toisensa jälkeen katkerinta vainoa runnoi Kristuksen todistuksen yli.

Itse asiassa tätä jatkui Konstantinukseen saakka. Ja Melvian taistelua 312 jKr on yleisesti pidetty Konstantinuksen kääntymyksen, tai miksi sitä haluatte kutsuakaan, hetkenä. Katsomme sitä toisena kertana. Mutta jotain tapahtui - ja yhtäkkiä vaino oli ohitse. Ja uusi vaihe saavutettiin seurakunnan todistuksessa. Tuolla välillä oli ollut sirkus, areenan vaihe, Rooman palosoihdut, aikakausi jolloin lukemattomat kuolivat, katakombien ajat, marttyyrien aika. Kun itse asiassa marttyyrien verestä, kuten Tertullianus sanoi vuonna 200, tuli seurakunnan siemen.

Siinä teillä on seurakunnan historian suurnimet: Polykarpus, Justinus, Ignatsios, Perpetua, tuo roomalainen nainen ja hänen palvelijattarensa Felicita, jotka kuolivat yhdessä Kristuksen todistuksen takia. Voi, rakkaat pyhät tänä iltana, me olemme säästyneet siltä tässä maassa. Mutta mikä oli totta pakanallisessa Roomassa, oli totta Paavin Roomassa, kuten tulemme seuraavana iltana huomaamaan. Se on ollut totta myös muiden valtojen alaisuudessa - kommunististen, islamististen hallitusten. Ja jopa tänä iltana, osa todistuksesta maan päällä, on vainon kohteena, Kristuksen takia.

Siispä on olemassa seurakuntia, jotka hyvin todennäköisesti ovat vielä tänäänkin Smyrnan tilanteessa - kun he tuntevat paineen ja vainon, joka tulee, kuten tämä sanoma kertoo, Saatanan synagoogasta. On siis käytännön opetus, profeetallinen opetus, mutta liittyneenä siihen on myös yhä uudelleen esiin nouseva opetus, mikä on totta kaikkina aikoina: havaitsimme sen Efesossa - langennut seurakunta. Jotain oli mennyt vikaan heidän palavan intonsa osalta. Mutta Smyrna, sana jonka haluaisin antaa sydämellemme tänä iltana, on se pelokas seurakunta. Jotain oli mennyt vikaan heidän uskossaan.

Seitsemän lampunjalkaa - Smyrna

Kuinka Herra aikoo käsitellä tämän asian? Haluan esittää teille tuon sanoman tänä iltana neljän yksinkertaisen otsikon alla. Ja teen sen näin: ensiksi katsotaanpa Kristuksen ominaispiirteitä - joka puhuu tälle seurakunnalle. Kun Hän puhui Efesolle, saatoitte tunnistaa, että Herra viittaa sanomaansa seurakunnalle, joka itse asiassa oli hyljännyt Hänen Persoonansa. He olivat unohtaneet Hänen asemansa - että Hän piti kädessään seitsemää tähteä. Että Hän kulki seitsemän lampunjalan keskellä. He eivät olleet siinä ymmärryksessä, missä heidän olisi pitänyt olla - Hänen asemastaan kaiken keskellä.

Mutta Smyrnan seurakunnan salaisuus on tämä: he eivät olleet unohtaneet Hänen Persoonansa, mutta he unohtivat Hänen tuskansa, että Hänestä tuli kuollut. Hän kuoli kaikkein katkerimman painon, vainon ja tuskan alla. Jokainen häväistys jota ihmiset saattoivat tehdä Hänelle tehtiin Golgatan ristillä. Mutta Hän ei ainoastaan kuollut; Hän elää, Hän nousi ylös. Se on Hän, joka puhuu.

Kuunnellaan Hänen ääntänsä: "Ensimmäinen ja viimeinen, joka kuoli ja virkosi elämään". Siinä on kaksi lausumaa. Ensimmäinen, esitän, koskee Ilmestyskirjaa. Ensimmäinen ja viimeinen on Jumalan arvonimi, joka on otettu Jes. 44:6:sta. Sitä käytetään kolme kertaa Ilmestyskirjassa. Kahdessa muussa kohdassa se on liitettyä alfaan ja omegaan, vetäen huomiota kreikan kielen aakkosten ensimmäiseen ja viimeiseen kirjaimen.

Mitä se sitten kertoo? Aakkosten ensimmäisen ja viimeisen kirjaimen välistä löytyy joka ainoa sana, jota voit kuvitella. Ja sen täytyy liittyä kommunikaatioon. Tässä Herra Jeesus sanoo: "Tässä on yhteydenpito, ja se on Minussa. Minä olen ensimmäinen ja viimeinen. Tässä on Ilmestys, joka on täydellinen ja se on täydellinen Kristuksessa. Teidän ei tarvitse kääntyä mysteeriuskontojen puoleen joilla on esikuvansa. Teidän ei tarvitse kääntyä pakanallisuuksiin joilla on vääristelynsä - ja juuri sitä oli paljon Smyrnassa. Mutta Kristuksessa te saatte Jumalan sydämen ja käden ilmestyksen täydellisen ilmituomisen. Se on Kristus, joka puhuu, seurakunnalle Smyrnassa, ja vihjaa, että tuo ilmestys on täydellinen, iankaikkisesti. Katsokaapa nyt uudelleen: Minä kuolin, Hänestä tuli kuollut, mikä viittaa Hänen vapaaehtoiseen

alistumiseensa tuohon kuolemaan Golgatan ristillä. Mutta tässä ei ole kyseessä vain Hänen tuskansa tosiasia - vaan se tosiasia, että Hänen tuskansa edelsi Hänen tiensä ilmoittamista; Hänestä tuli kuollut. "Ja Minä elän jälleen". Tämä oli Hänen ylösnousemuksensa. Tässä on se tosiasia, että Se, joka tälle seurakunnalle puhuu, on Se, joka on astunut kuoleman lävitse, ja joka on ylösnoussut kunniakkaasti kuoleman toiselle puolelle.

Ettekö ajattele, että tuo Kristuksen ominaisuus, puhuttelisi massoja - miehille ja naisille, jotka kohtaavat itse kuoleman? Eivät käsittäen, tajuten, eivät täysin ymmärtäen jumalallista ilmoitusta, mutta kuoleman kanssa kasvotusten. Mutta tässä on Eräs, joka on kulkenut läpi tuon pimeän tien; joka on ollut itse kuoleman voiman piirissä. Eräs joka on voittanut kuoleman ja on elossa jälleen; Eräs joka on tullut lävitse toiselle puolelle. Rakkaat pyhät, antakaamme sydämemme iloita tänä iltana tässä näkymässä. Meillä on Kristus, joka kuoli, tuli kuolleeksi; silti sellainen, joka kuolemasta toi esiin elämän - Se, joka nyt Isän oikealla puolella on kuoleman saavuttamattomissa. Siinä on Kristuksen ominaispiirre.

Luuletteko, että meidän tulisi peljätä sitä, minkä Hän on kukistanut? Tämä tulee olemaan Hänen viestinsä sisältö; Hän antaa muutaman lausuman: mutta Hän puhuu ja ilmituo itsensä ominaisuudessaan - Jumalan ilmestyksessä. Jumalan ylösnoussut, ja Hän haastaa pelkomme itse kuoleman yhteydessä.

Luonnollisesti, rakkaat pyhät, me emme pidä kuolemasta, mutta meillä ei ole mitään pelättävää. Koska Se, johon olemme asettaneet luottamuksemme, on sellainen, joka on käynyt kuoleman lävitse - iankaikkisen tien. Haluaisin viedä teidät tänä iltana läpi roomalaiskirjeen, jossa näkisimme ylösnousseen Kristuksen: luku 1, Hänen toteennäyttämisenä Poikana; julistettuna Jumalan Pojaksi voimassa kuolleista ylösnousemisen kautta. Älkää antako kenenkään uskotella teille, että se ylösnouseminen oli se, joka tapahtui Hänen vielä ollessaan maan päällä. Se on Hänen ylösnousemisen hautaluolasta - Hänen toteennäyttämisenä Poikana, ihmisten epäuskon edessä. Jos ajattelette vanhurskauttamista, ajattelette Room. 4:aa: vapautetut rikoksistamme, ylösnoussut uudelleen, näkymänä meidän

Seitsemän lampunjalkaa - Smyrna

vanhurskauttamisemme. Tässä on se, mitä Jumala on tehnyt Kristuksessa. Siinä kohtaa tulimme sisälle syntisinä. Tässä on Se, joka on asettanut meidät pyhiksi. Mutta jos ajattelette pelastusta, Room. 10 ja 9: uskot sydämessäsi, että Jumala on Hänet kuolleista herättänyt - sitä on pelastus. Sydämemme ovat iloiset, ne riemuitsevat, koska Vapahtaja, jonka tunnemme on Se, joka kuoli, tuli kuolleeksi ja on elävä.

Mutta antakaa minun tulla nyt seuraavaan julkilausumaan, jonka Herra esittää. Ja nyt, kiinnittäkää huomiotanne tähän toisena pienotsikkona, ei ainoastaan Kristuksen ominaisuuksiin, vaan sovituksen jonka Hän tuo. Ja tuo sovitus on kolmiosainen. Havaitsette, että monet Raamatun versiot jättävät pois sanan "teot", ja siirtyvät suoraan niihin kolmeen asiaan, jotka Herra tietää. Jättävät pois sanan "teot", koska tietävät ettei ole kyse palvelusta, vaan selviämisestä. Sana sanoo: "Minä tiedän sinun ahdistuksesi." Eikö tämä tyydytäkin sydäntä? Tämä ei ainoastaan elä, vaan Hän tietää. Hän tietää, millaista on Kristuksen todistuksen vuoksi menettää työpaikkansa, menettää toimeentulonsa, menettää omaisuutensa. Sana "ahdistus" alkukielellä puhuu iskusta, ehkäpä fyysisestä, henkisestä. Mutta nuo iskut tulevat. Se on sama sana "kärsimys", jota on käytetty Kristuksen omista kärsimyksistä. Kristuksen kärsimykset Kol. 1:24:ssa. Hän tietää, mutta Hän tietää muutakin. Hän tietää köyhyytesi. Hän tietää, mitä se heille maksoi, omaisuutensa menettämässä, siinä pannaan julistamisessa mikä oli seurausta Kristuksesta todistamisesta. Hän sanoo: "Minä tiedän sinun köyhyytesi".

Sitten Hän tekee pienen vertauksen. Mitäpa tuota köyhyyttä niihin rikkauksiin, koska "sinä olet rikas". Rikkaita uskossa, rikkaita armossa, rikkaita kunniaassa. Sinulla ei välttämättä ole edes kahta pennin killinkiiä yhteen hangattavaksi Smyrnassa, mutta sinulla on Taivaan pankki rikkaine lähteineen sinun käskyvallassasi.

Haluaisitko mieluummin olla Smyrnassa, kun Herra sanoo: "Minä tiedän sinun köyhyytesi", mutta "sinä olet rikas". Vai olisitko mieluummin Laodikeassa - "Minä olen rikas", mutta Herra sanoo: "Sinä olet köyhä". Ettekö huomaa eroavaisuutta? Smyrnassa heillä ei ollut materiaalisessa mielessä yhtään mitään, mutta hengellisesti heillä oli kaikki mahdollinen. Laodikeassa

heillä oli materiaalisesti kaikkea, mutta hengellisesti ei yhtään mitään. Nämä kaksi ovat jyrkkiä vastakohtia. Ja tässä on se sama sana "köyhyys", jonka tapaamme yhteydessä Herraan 2 Kor. 8:9:ssa: "että te Hänen köyhydestään rikastuisitte". "Minä tiedän sinun ahdistuksesi, köyhyytesi ja tiedän myös tämän: tiedän sen vastustuksen". Ja Hän jäljittää sen syntylähteilleen. Hän sanoo: "Minä tiedän mitä pilkkaa sinä kärsit". Tuota samaa sanaa käytettiin kun Kristus oli ristillä. Ne jotka kulkivat ohitse, pilkkasivat Häntä. Saatte nähdä saman loukkauksen kohtaavan uskovia Smyrnassa.

Hän sanoo: "ja mitä pilkkaa sinä kärsit niiltä, jotka sanovat olevansa juutalaisia, eivätkä ole, vaan ovat saatanan synagooga." Mitä Hän tällä tahtoo sanoa? Hän jäljittää tämän katkeran vastustuksen, ei ainoastaan uskonnollisista syistä joita siinä oli - palvo Caesaria. Ei ainoastaan poliittisesta syystä, minkä kautta valtakunta koetti aikaansaada uskonnon, johon jokaisen oli alistuttava. Mutta Hän menee syvemmälle. Hän havaitsee, että suuri osa tästä vastustuksesta on tulossa niiltä, joilta he sitä vähiten odottaisivat. Ja se on judaismen pinnalle nousu, tuota pientä Kristuksen ryhmää vastaan. Ja Hän jäljittää sen alkuperän aivan syntylähteelleen.

Saatanalla on synagooga, ei yksin poliittisessa ympäristössä, vaan myös hengellisessä ympäristössä, mistä kaikkein katkerin vastustus on tulossa nostamaan ylös vastustusta sitä vastaan, joka on todellisesti omistautunut Kristukselle. Hän sanoo: "Minä tiedän sen. Saatanalla saattaa olla synagogansa, mutta tiedän, että nuo voimat jotka ovat teitä vastaan, ahdistus jota kestätte, köyhyys jota koette ja vihamielisyys, joka jälleen kerran on nostettu Minua vastaan, se on nyt nostettu teitä vastaan.

Kristuksen ominaispiirre: Hän elää; Kristuksen käsitystila: Hän tietää. Rakkaat pyhät, tietäisikö Hän tänä iltana, minkälaisen paineiden alla te itse olette? Tietäisikö Hän tänään tuskanne? Tietäisikö sen ongelmanne, joka saattaa sydämenne ymmälleen? Ymmärtäisikö Hän? Voisiko Hän laittaa sormensa sydämellenne ja sanoa: "Minä tiedän"? Uskomme, että Hän voisi. Hän on yhä sama.

Mutta sallikaa minun edetä kolmanteen kohtaan joka on tämä. Haluan teidän kuuntelevan mitä Herra puhuu tässä

Seitsemän lampunjalkaa - Smyrna

kontekstissa. Ei Hänen ominaisuutenaan, vaan sovituksena. Tässä tulee käsky: "Älä pelkää sitä, mitä tulet kärsimään". Minusta se on jotenkin outoa, koska jos olisit pienessä seurakunnassa, jonka yllä oli painostus, köyhyys oli rankkaa ja vaino tuli saatanallisista lähteistä, sielunviholliselta itseltään. Ettekö ajattelisi, että lohdutus jota tarvitsisitte olisi jotain tällaista? "Minä vahvistan teitä, Minä tuen teitä, itse asiassa otan teidät pois siitä. Mutta minäpä kerron, minä tulen hakemaan teitä", olisi ehkä ollut odotettavampaa. Mutta eikö ole outoa, että tämä on Laodikean kanssa ainoa seurakunta, jolle Hän ei anna mitään viittausta paluuseensa.

Se yllättää minut - ei vihjettäkään Hänen paluustaan. Ja kaukana siitä, että olisi kertonut nostavansa heidän taakkansa pois tai että ratkaisisi heidän asemansa tai vapauttaisi köyhyydestään, Hän sanoo pelkistetyksi näin: "On muitakin asioita, joita tulette kärsimään". Se vaikuttaa hyvin oudolta tavalta tuoda lohtua. Mutta Hän sanoi: "Älä pelkää niitä asioita, jotka tulevat päällesi". Saatatte sanoa: millä ihmeen tavalla tämä voisi olla lohdutusta Smyrnan uskovien sydämelle? Jos katsotte sitä tarkkaan, uskon että havaitsette tämän: että Herra on vihjaamassa, että siellä on kolme ongelmaa, joita jokainen kohtaa vainon ja ahdistuksen yhteydessä. Käskyssään Hän tulee antamaan sitä, mikä tulee käsittelemään juuri tuota tilannetta Smyrnassa.

Katsokaapa nyt tätä ensimmäistä lausumaa. Hän sanoo: "Älä pelkää sitä, mitä tulet kärsimään". Hän sanoi myös: "Katso, perkele on heittävä muutamia teistä vankeuteen". Nyt ei käytetä vihollisesta sielunvihollisen nimeä, vaan väärän syyttäjän. Eikö tämä vastaa siihen kysymykseen, mistä lähteestä tämä vaino on? Se on paholainen, väärä syyttäjä. Ja Smyrnan seurakunnassa oli niitä, joita syytettiin syyttä ja se päättyi heidän vankilaan joutumiseen. Läpi tuon seurakunnan historian ajanjakson, josta olemme nyt puhuneet, läpi noiden vuosien ja myös Konstantinuksen kääntymyksen ajan, tehtiin syytös toisensa jälkeen Kristukseen uskovia vastaan. Heidä ei ymmärretty ja heidän toimintaansa halveksittiin. Heidän saarnaamistaan ei arvostettu. Ja kaikenlaisia väriä syytöksiä tehtiin heitä vastaan. Ja se lopulta päättyi vankeuteen.

Nyt Herra sanoo: "Haluan teidän huomaavan, kuka on niiden takana - se on itse väärä syyttäjä, paholainen". Edellisiltana mainitsin, jos saan palata hieman taaksepäin, tuodakseni tämän päivän tasalle. Mainitsin, että kirjeessä Efesolle oli joitain linkkejä 1. Mooseksen kirjaan. Voitte nähdä tuon linkin - Eeva ja hänen lankeemuksensa ja karkottamisensa paratiisista - mutta Efesossa voitte nähdä seurakunnan ja sen lankeamisen, ja sille joka voittaa tarjottavan lankeamattoman tilan. Jos Efesolla on kytkentä 1. Mooseksen kirjaan, esitän, että Smyrnalla on kytkentä 2. Mooseksen kirjaan. Muistakaa, että 2. Mooseksen kirjalla on taustansa Egyptissä. Ja Egypti oli erityisen loistava maa, joka käsitteli kuolemaa. Se on siellä, missä kuolleille annettiin oikeudet, ne kehitettiin siellä. Ja siinä maassa kirjoitettiin kuuluisa "Kuolleiden Kirja". Ja siellä ovat kuolleiden hautakammiot, pyramidit, jotka ovat yhä olemassa. Egypti oli kytkeytynyt kuolemaan.

Balsamoinnin tuoksu näytti leijuavan yli koko Smyrnan. Mutta kuten muistatte, Egypti oli paikka, missä Joosefia syytettiin, ja väärin perustein. Ja Joosef joutui vankilaan. Ettekö voi nähdä sitä pientä kuvaa Kristukselle uskollisista pyhistä, seisoen pyhydessä erossa ympäröivästä saastasta ja haureudesta. Kantaen todistusta Hänestä, koska saatana ja paholainen löi heitä, punoi juoniaan saadakseen heidät vankilaan - hiljentääkseen heidät. Tässä näemme sielunvihollisen toiminnan Jumalan ihmisiä vastaan. Ja rakkaat pyhät, älkää unohtako, Saatana on yhä sama, eikä hän koskaan muutu.

Siinä on vastaus kysymykseen: "kuka?". Ja se tuo jotain lohdutusta. Mutta sitten Herra jatkaa, ja vastaa toiseen kysymykseen: "miksi?". Miksi tämä kaikki sallitaan? Ettekö huomaa kuinka monet uskovat aikojen saatossa, todistaessaan Kristuksesta, joutuivat kohtaamaan ansoja, marttyyriuden ja jopa itse kuoleman, eivätkö he kohottaisi huudon taivasta kohti: "miksi Herra?". Miksi eivät Taivaat auta, miksei Kristus päästä meitä tästä? Miksei Hän tule tähän tilanteeseen? Tässä on vastaus: "että teidät pantaisiin koetukselle". Sana "koettaa" tarkoittaa testaamista. Se on sana jota käytetään, kun metallia laitetaan happoon, tuomaan esiin sen ominaisuudet - "että teidät pantaisiin koetukselle". Tässä on painostus, tässä on ongelmatilanne, ja tässä on vaino. Se tulee

Seitsemän lampunjalkaa - Smyrna

nostamaan esiin sen, mikä on todella näiden pyhien ominaispiirre. Se on vainon lopputulos läpi vuosisatojen.

Olen laittanut sydämelleni: jos olisimme olleet tuossa tilanteessa, veljet ja sisaret: olisimme kohdanneet Skotlannin vallanpitäjän, ei kovin kauan sitten, kun todistus Kristuksesta saattoi maksaa sinulle elämäsi. En koskaan aja pitkin tuota ylämaan tietä, katsomatta noita suolaisia vesiä siinä kohdassa, jossa eräs tyttö teloitettiin hukuttamalla nousuveteen. Olen myös seisonut kohdassa, jossa Sir Andrew poltettiin, jota roomalainen kardinaali katseli kotinsa ikkunasta tien toisella puolen - minä ihmettelin. Olen myös katsonut syvälle vankiholveihin ja miettinyt, mitä Kristus maksoi monelle - joutua sinne uskonsa tähden. Koetetut, testatut, happoon upotetut - tuomaan ulos tosi ominaisuudet. Eikö se ole sitä, mitä Joosefille tapahtui. Rautaa suolaan - miksi Herra häntä koetteli? Olosuhteet, kriisit, haasteet - hänen uskolleen siihen, mitä Jumala oli hänelle paljastanut. Tässä on aivan sama tilanne.

Mutta vastaus on tämä: se on testaamisen aikaa. Tiedättekö, pyhät, emme ehkä joudu saman tuskan ja vainon kohteiksi, ja me olemme kiitolliset siitä. Mutta periaate on yhä aivan sama: Jumala kokeilee kansaansa.

Voisin tänä iltana antaa monia Uuden testamentin syitä, miksi Hän sallii tuskan ja vainon ja ongelmat pyhien elämässä. Olen aiemmin ollut monesti ymmälläni, kun olen tutkinut Sanaa, mutten ole enää: miksi Jumala valitsee pyhiä kokemaan kovia tuskia. Se on usein sellaista. En kuitenkaan ole huolissani heistä, mutta olen huolissani niistä, jotka eivät kärsi. Me tulemme pian Laodikeaan, mutta otan jo ennakolta: "Kaikkia niitä, joita minä pidän rakkaina, minä nuhtelen ja kuritan". Voi kunka haluaisin lukea siinä: "Kaikkia niitä, joita minä pidän rakkaina, minä autan ja voimistan", muttei se ole niin.

Tuskan olemassaololle on todistuksellisia syitä; Jumala voi käyttää niitä. Se on 1 Piet. luku 2: köyhyys joka saattaa tulla, koska olemme vieraita täällä. Koska meillä ei ole mitään juuria täällä. Me emme kuulu tänne. Sen vuoksi meitä kohtaa saatanallisia, paholaismaisia hyökkäyksiä, mikä yrittää tuhota todistuksen Kristuksesta. Ja sitä Jumala käyttää todistuksellisiin tarkoituksiin.

Saattaa olla kurinpitoon liittyviä syitä (katso Jaak. 5 tai Matt. 18). Muistatko palvelijan, joka annettiin vartijan käsiin, koska hän oli anteeksiantamaton palvelija. Siinä on kurinpidollinen syy. On myös muita syitä. On kasvatuksellisia syitä. On lapseus, joka on tuotava esiin, katso Hebr. 12. Pojan ominaisuus, joka voi kehittyä vain vaikeimmissa olosuhteissa. On myös ennaltaehkäiseviä syitä, palvelijalle, vieraalle, todistuksellisia pyhälle, kurinpidollisia pojalle kuten myös palvelijalle. Ehkäiseviä, 2. Kor. 12.: "annettu lihaani pistin, etten ylpeilisi".

Saatatte sanoa, miksi Jumala sallii tämän elämässäni? Älä pelkää sanaa "miksi". Koska et ole kapinallinen etsiessäsi Häneltä syytä. 1. Moos 25: "Jos näin käy, minkätähden minä elän". Jumala antoi tuolloin Rebekalle vastauksen.

Minun Vapahtajani sanoi ristillä: "Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?". Meille annetaan syvällinen näkymä, mutta kaiken sen takana on tarkoitus. Saanko minä lohdutusta tänä iltana?

Mutta on kolmaskin asia: ei ainoastaan vastaus "kuka", eikä "miksi", vaan Hän antaa myös vastauksen kysymykseen "missä". Seuraava kysymys on: "kuinka kauan tämä kaikki kestää?". Ja tässä on vastaus, jonka Herra antaa: "teidän on oltava ahdistuksessa kymmenen päivää". Ehkäpä Smyrnan seurakunnalle se oli juuri tuon kymmenen päivää. Ehkä silloin oli kymmenen päivää todellista, raskasta kipua ja vainoa. Ehkäpä tällä on kytkentä siihen ajanjaksoon, jonka olen jo maininnut profeetallisesti, siihen aikaan oli kymmenen eri vainon jaksoa, jotka olen historioitsijoiden teksteistä löytänyt. Ehkä tällä on kytkentänsä siihen viimeiseen, syvimpään ja katkerimpaan vainoon Diocletianuksen arenalla, kun oli kymmenen vuoden intensiivisen tuskan jakso - vainoa pyhiä vastaan, jolloin lukemattomat saivat surmansa. Mutta mitä hyvänsä se onkaan, löytyy kaksi asiaa: on suojeutusta ja suvereeniutta: tälle kaikelle tulisi loppu.

Ehkä loppu ei ole juuri silloin, kun sitä odotamme. Ja kun luette niistä, jotka ovat kuolleet Kristuksen tähden, uskonsa tähden, joskus ihmettelette, miksei Jumala tullut väliin? Miksei Jumala päästänyt siitä? Nuo kirjoitukset katakombien seinissä jotka kertovat pyhien rikkirevityistä sydämistä - miksei Jumala tuominnut tuota pahaa miestä?

Seitsemän lampunjalkaa - Smyrna

Miksei Jumala lyönyt häntä kuoliaaksi valtaistuimellaan? Miksi Jumala salli sen? Mutta on kestettävä kymmenen päivää.

Suopeutta ja suvereeniutta, Hän antaa käskyn: "Älä pelkää näitä asioita, sillä niille joita tämä koskee, päämäärä on selkeä". On määrätty aika ja rajat sille, ja sen on itse Herra sanonut.

Ja vielä viimeinen lausuma - tässä on Kristuksen haaste. Koetan vetää sen yhteen kolmiosaiseksi. Hän asettaa asiat pareittain, ja ensimmäinen osa on tämä: "Ole uskollinen kuolemaan asti, niin minä annan sinulle elämän kruunun". Tuo sana "uskollinen" heidän kulttuurissaan ja taustassaan, olisi heille hyvin tuttua. Se olisi uskollisuutta Hänen Persoonansa kohtaan. "Ole uskollinen kuolemaan asti" - eikö Hän muistuttanut heille, että Hän oli Se, joka kuoli. Ei siis ollut mitään syytä heidän pelätä. Kuten huomaatte, heidän uskonsa oli kihlattu Hänen Persoonansa. Se usko on joutunut tekemisiin Hänen tuskansa kanssa ja se on nostettu Hänen voimassaan. Ja tuossa tilanteessa Hän sanoo: "Tässä on Kristuksen haaste - ole uskollinen kuolemaan asti. Palkkioksi annan sinulle elämän kruunun".

Tässä on elämä, kuolema ja elämä, toisilleen kontrastina. Sana "kruunu" luonnollisesti on voittajan kruunu. Se puhuu itse elämästä, ehkäpä juuri elämä on se kruunu - laadukas elämä. Se indikoi, että fyysisen kuoleman tuolla puolen on elämää. Rakkaat pyhät, tänä iltana ihmettelen, koskettaako tämä sydäntämme. Jos Herra ei tulekaan, me kuolemme. Tulemme Hänestä todistamisen loppuumme. Pelkäänpä, ettei kovin moni meistä tule kuolemaan marttyyrikuolemaa. Mutta me tulemme kuolemaan.

Olemmeko loppuun saakka uskolliset Hänelle? Kuolemaan saakka?

Annettuamme Hänelle paikan sydämässämme, sallimmeko Hänen sanella elämämme tiet, kunnes elämän pieni päivä on ohitse ja Hän nostaa ylös elämän kruunun?

Sitten seuraavassa jakeessa Hän puhuu fyysisen korvan ja hengellisen korvan erosta. On se, joka tavoittaa tajuntani ja se, joka ei tavoita. Ja Hän sanoo: "Jolla on korva, se kuulkoon. Huomioitse ja pane toimeksi se, mitä olen sanonut". "se kuulkoon, mitä Henki seurakunnille sanoo".

Sitten, viimeinen huomautus on tämä: "Sitä, joka voittaa, ei toinen kuolema vahingoita". Tähän sisältyvänä on ensimmäinen kuolema. Heihin sattuisi fyysisellä tavalla. He joutuisivat kohtaamaan sen, mutta Hän sanoo: "Tässä on kolikon toinen puoli". "ei toinen kuolema vahingoita" - nyt veljeni, ette voi kääntää sitä toisin päin ja tehdä siitä vastakkaisuuden. Tämä on positiivinen lausuma. Se ei ole toivomme perusta, vaan se on toivomme vakuutus, joka on saatettu perille sydämiimme. Meidän täytyy tutkia Ilmestyskirjan loppujakso havaitaksemme, mitä toinen kuolema on. Mutta tuo toinen kuolema on äärimmäinen välimatka, turmio ja ero Jumalasta. Se on tulinen järvi - ja sitä ikuisesti. Mutta vastakohtana sille: fyysinen kuolema - ihmiset saattavat aiheuttaa sen teille, mutta sen takana on elämä joka on iankaikkista ja Herra itse sanoo: "Sitä, joka voittaa, ei toinen kuolema vahingoita."

Tässä on Kristuksen haaste pienelle seurakunnalle, pienelle ryhmälle uskollisia pyhiä Smyrnassa. Pelokkaina, mutta Herra kytkee heidän ajatuksensa Itseensä, että he saattaisivat olla uskollisia kuolemaan saakka.

Jumala siunatkoon meille Sanansa.

Jim Allen

Usein kuulemme kysyttävän: "Kuinka voin tietää, mihin työhön Jumala on minut kutsunut?" ja "Mikä ohjaisi minua siinä asiassa, mihin minun tulee mennä palvelemaan Herraa evankeliumin työssä?"

Meidän täytyy pitää vahtia kuvitteellisia palveluskutsuja vastaan ja toisaalta, on vaatimus antaa rohkaisua, jonka kaltaista apostoli Paavali antoi nuorelle Timoteukselle. Viime vuosina, monet nuorista veljistämme ja sisaristamme ovat harjoitelleet Herran palvelemista varten ulkomailta, ja useat ovat lähteneet noihin kaukaisiin maihin. Tämä on jaloa janoamista ja hyvää työtä. Harjoittakoon Jumala yhä lisää heitä! Toisen maailmansodan loppumisen jälkeen monet ovet ovat avautuneet sekä Euroopassa että Aasiassa, ja rohkaisevia raportteja on saatu niiltä, jotka uurastavat näissä maissa. Mutta varokaamme sitä, mitä kutsutaan termillä "lähetystyökuume". Kuinka ikävää se onkaan saada isot lähettäjäiset, mukava merimatka, lämmin tervetuloitovotus toisessa päässä, ja sitten havainto tehdystä virheestä! Sama koskee Herran työtä kotona. USA:ssa ja Kanadassa pelot ovat vaalenneet korjattavaksi, mutta työntekijöitä on vähän. Mutta jotkut menevät eteenpäin, ja voi, veljemme niissä paikoissa, jonne he ovat menneet saarnaamaan, "ravistavat liinasta tarkkaan, eivätkä löydä leiviskäänsä".

Voimme oppia paljon Jaakobin, Daavidin, Paavalin, Timoteuksen ja muiden Kirjoituksissa mainittujen elämästä. Jaakobin tapauksessa kolme asiaa nousevat esiin: hänellä oli sydämessään halu palata Beeteliin, sitten olosuhteet hänen liiketoimissaan tekivät selväksi, että hänen täytyi muuttua, ja sitten hänellä oli myös sana suoraan Jumalalta. Siten näemme halun, olosuhteet ja Sanan. Monilla on halu antaa kaikki aikansa Herran palvelemiseen - kukapa ei haluaisi - mutta sallivatko olosuhteet sen? Onko Jumala todella kutsunut: "Nouse ja mene ylös Beeteliin"? Jollain voi olla ensimmäinen ja toinen noista seikoista, mutta kolmas saattaa puuttua. Pitäisi olla kaikki nuo kolme, oikeassa määrin.

Daavidin tapauksessa oli ensin Jumalan yksityinen voitelu; mutta hän jatkoi entisiä töitään hiljaisuudessa kotona vielä jonkin aikaa. Kukaan ei nähnyt (Samuelia lukuunottamatta) Daavidissa Israelin tulevaa johtajaa. Meillä saattaa olla sisäisiä

vakuutuksia jo kauan ennen kuin muut näkevät meissä sitä, mitä me oikeasti näemme itsessämme, mutta päivittäisten toimiemme tavanomaisessa kulussa on myös runsaasti mahdollisuuksia - on tuo työ mitä tahansa - tuoda esiin ja valmistautua siihen, mitä Jumala on kutsunut meitä tekemään. Daavid kaitsi isänsä lampaita, ja tiellään hän kohtasi leijonan ja karhun. Niinpä mahdollisuus nousi salassa, ja niin yhä tapahtuu. Meidän ei koskaan tarvitse etsiä työtä Herralle. Pian meidät tuodaan kasvotusten mahdollisuuden kanssa - kaupassa, varastossa, toimistossa, kotona ja kadulla. "Mitä tahansa kätesi löytää tehtäväksi, tee se voimallasi". Salassa mene leijonan ja karhun perään, ja kun saat voiton, älä kerro siitä mitään. Daavid ei "puhaltanut torveaan"; hän piti nämä asiat itsellään, kunnes tuli se oikea aika puhua. Sen kertominen kaikille, mitä olemme tehneet Herralle, johtaa ylpeyteen ja itsensä ylistämiseen. Daavidin mahdollisuus julkiseen palvelemiseen tuli pian, eikä hän edes pyytänyt sitä. Hänen isänsä lähetti hänet, kysymättä häneltä, menemään ylös sotaleiriin. Ja kun Jumala on siinä mukana, huomaa kuinka täsmälleen kaikki ajoittuu. Kaikki osuu täydellisesti yhteen, kun Jumala on johdossa. Juuri kun Daavid oli saapunut leiriin, Goljat astui esille. Se, joka oli hiljaisesti voittanut leijonan ja karhun, ja jolla oli tuo Jumalan yksityinen voitelu, hänellä oli nyt mahdollisuutensa julkiseen palvelukseen Herralle ihmissilmien edessä. Eikä hän myöskään käytä Saulin aseistusta; tässä on tärkeä opetus meille. Tänä päivänä emme näe goljattien lyömistä Saulin aseineen. Tottakai se olisi lihalle melkoisen mieleen, mutta Jumalan voittoja ei saavuteta siten. Daavid valitsi viisi sileää kiveä. Hänen täytyi etsiä sellaisia kiviä - laiskuudella ei ole tilaa Herran työssä. Ja niiden on myös oltava sileitä; mikä tahansa ei kelpaa Jumalalle; meidän on annettava Hänelle parasta. Jumala käyttää eri keinoja, muttei mitä tahansa keinoja. Hän käyttää puhtaita miehiä ja puhtaita keinoja; jumalallisia asioita ei saa käsitellä huolettomasti.

Niinpä me ensin näemme sisäisen halun, jumalallisen voitellun. Sitten havaitsemme salaisen palvelun, näkymättömän ja suosiotta jääneen. Sitten Jumala antaa mahdollisuuden työhön pätevyiden ja sopivuuden ulkoiseen osoittamiseen. On vaara juosta liian nopeasti;

Daavid ei tehnyt niin. Sitten on vaara vetäytyä, kun hyvä tilaisuus tulee vastaan; Daavid ei tehnyt sitäkään. Sitten me huomaamme, että vaikka Daavidista oli tehty Saulin aseenkantaja, hän meni takaisin syöttämään isänsä lampaita. Hän ei ollut liian ylpeä tai mahtava menemään pois näkyvistä jälleen. Kenellä olisi ollut parempi oikeus jäädä ja täyttää tärkeä paikka kuin Daavidilla? Ei ole helppoa astua alemmas, mutta "nöyryys käy kunnian edellä", ja se joka ei voi ottaa alhaista paikkaa, ei ole sovelias Mestarin käyttöön.

Sitten meillä on Paavali, joka saattoi sanoa: "Mutta kun hän, joka äitini kohdusta saakka on minut erottanut ja kutsunut armonsa kautta, näki hyväksi ilmaista minussa Poikansa, että minä julistaisin evankeliumia hänestä pakanain seassa" - hänen yksityinen voitellunsa. "Enkä lähtenyt ylös Jerusalemiin niiden luo, jotka ennen minua olivat apostoleja, vaan menin pois Arabiaan ja palasin taas takaisin Damaskoon. Sitten, kolmen vuoden kuluttua, minä menin ylös Jerusalemiin tutustuakseni Keefaaseen ja jäin hänen tykönsä viideksitoista päiväksi ...

Sitten menin Syyrian ja Kilikian paikkakuntiin. Mutta olin kasvoiltani tuntematon Juudean seurakunnille, jotka ovat Kristuksessa." (Gal. 1: 17-22). Kun suuret joukot pelastuivat Antiokiassa "Kypron ja Kyrenen miesten" työn kautta, Barnabas lähetettiin sinne Jerusalemin seurakunnan toimesta. Hän näki mahdollisuuden Saulus Tarsolaiselle, valitulle aseelle, saarnata evankeliumia pakanoille, ja niin hän lähti Tarsoon etsimään Saulia. "Niin hän lähti Tarsoon etsimään Saulusta, ja kun hän oli hänet löytänyt, toi hän hänet Antiokiaan. Ja he vaikuttivat yhdessä kokonaisen vuoden seurakunnassa, ja niitä oli paljon, jotka saivat heiltä opetusta; ja Antiokiassa ruvettiin opetuslapsia ensiksi nimittämään kristityiksi." (Ap.t. 11: 25-26). Ja niin alkoi Herran palvelukseen käytetyn elämän julkinen osuus. Ja näin Herra yhä kutsuu, tekee kykeneväksi ja lähettää eteenpäin Hänen palvelijoitaan Hänen kunnioitettuun ja kunniakkaaseen työhönsä.

Hector Alves

Iankaikkinen pelastusvarmuus

Jotkut uskovat sanovat, että on väärin opettaa iankaikkista pelastusvarmuutta. Mielestäni he ovat ymmärtäneet väärin, mitä Raamattu todella opettaa asiasta.

Mielestäni on tärkeää erottaa, että ahdas portti ja kaita tie ovat eri asioita. Ahtaasta portista sisälle meneminen tapahtuu pelastumisen hetkellä. Ahdas portti on Kristus. Ymmärtääkseni "ahdas" - sanaa on käytetty, koska monien ihmisten on vaikea luottaa Herraan – ja luonnollisesti pelastuminen tapahtuu aina yhdelle kerrallaan. Sisälle ei tulla pareittain. Kun joku on käynyt sisään ahtaasta portista (luottamalla Herraan), ei ole paluuta takaisin! Hän ei voi käydä ahtaasta portista kahdesti tai kolmesti! Kun hän kerran on käynyt ahtaasta portista, hän on automaattisesti kaidalla tiellä. Ahdas portti = pelastus, kaita tie = kristillinen elämä. Portista sisälle meneminen on kertakaikkinen tapahtuma.

Kaidalla tiellä kulkemista me harjoitamme joka päivä. Ajatus kaidasta tiestä on kuin kapea polku kahden vuoren välissä. Vuoret ovat Jumalan tahto. Daavid sanoi: "Hän johdattaa minua vanhurskauden poluilla" (Ps. 23, engl. käännös) – se on kapea tie.

Huomaa, ettei Herra sanonut: "pysykää kaidalla tiellä." Ne, jotka uskovat, että voimme menettää pelastuksemme ajattelevat, että on kysymys kaidalla tiellä pysymisestä. Se ei ole sitä. Pelastus riippuu ahtaasta portista sisälle menemisestä. Kun joku on kerran mennyt sisään ahtaasta portista, hän myös kulkee kaidalla tiellä – se seuraa automaattisesti. Jollei hän tee niin, voit olla varma ettei hän ole käynyt sisään ahtaasta portista. Tämä ei tarkoita, etteikö hän voisi langeta, mutta se tarkoittaa sitä, että kaiken kaikkiaan hän yrittää elää Jumalan tahdon mukaisesti.

Douglas J H Mowat

